

РЕШЕНИЕ

№ 175

гр. Казанлък, 27.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КАЗАНЛЪК, ШЕСТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести февруари през две хиляди двадесет и пета година в следния състав:

Председател: КРИСТИАН АТ. БАДЖАКОВ

при участието на секретаря РАДИАНА Д. ГРОЗЕВА като разгледа докладваното от КРИСТИАН АТ. БАДЖАКОВ Гражданско дело № 20245510102977 по описа за 2024 година

Производството е образувано по искова молба на Х. М. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: ****, чрез адв. Д. Г., вписан в АК-Ловеч с №1900017355, служебен адрес: *** против „с-к" АД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: ***. Съдът приема, че се касае за обективно съединени установителни иски с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК във връзка с чл. 26, ал.1 от ЗЗД. Претендира се провъзгласяване на нищожност на клаузи по Договор потребителски кредит, предоставен от разстояние № 797054, сключен между Х. М. П., ЕГН ***** и „с-к" АД, ЕИК **.

Ищецът Х. М. П., ЕГН ***** чрез пълномощника си адв. Д. Г. твърди, че между него и ответника „с-к" АД, ЕИК **, е сключен Договор потребителски кредит от разстояние № 797054. Страните са се договорили отпуснатият заем да бъде в размер на 1500,00 лева със срок за погасяване 23 месеца.

Ищецът твърди, че съгласно чл. 17 (1), раздел V. ОБЕЗПЕЧЕНИЯ от Договора за заем и чл. 17-22 от Общите условия (качени на уебсайта на ответника - <https://stikcredit.ba/terms-conditions>) е следвало в срок до 3 (три) дни от сключване на договор за потребителски кредит да осигури действието на трето физическо лице, изразяващо се в сключване на договор за поръчителство по чл. 138 и следващите от ЗЗД с и в полза на Кредитора, с което третото лице се задължавало да отговаря за изпълнението на всички задължения на потребителя по договора, включително за погасяване на главница, лихви, неустойки и други безщетения, такси и други или предостави банкова гаранция, съдържаща безусловно и неотменимо изявление

на банката да заплати на Кредитора всички задължения на Потребителя по договора (главница, лихви, неустойки и други обезщетения, такси и други) в срок от един работен ден, считано от датата, на която банката е получила писмено искане от страна на Кредитора за заплащането на тези задължения. Срокът на валидност на банковата гаранция трябвало да бъде най-малко 30 дни след падежа на последната вноска. Третото лице - поръчител, както и банковата гаранция, трябвало да отговарят на изискванията, посочени в ОУ и се одобрявала от кредитора, като одобрението се извършвало единствено по преценка на кредитора. В чл. 27 (1) от Договора за заем и чл. 46, ал. 1 от ОУ било описано, че в случай на неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение, кредитополучателят ще дължи на Кредитора неустойка в размер на 0.9% (нула цяло и девет на сто) от стойността на усвоената по кредита сума за всеки ден, през който не е предоставено договорното обезпечение. Въпросната неустойка била включена в погасителния план към Договора за заем и дължима заедно с погасителната вноска за главница и лихва. В действителност общата сума, която ищецът е следвало да върне за използвания финансов ресурс, не била описаната в договора сума в размер на 2,265.93 лв, а значително по-голяма - 5,048.50 лв.

Ищецът не успял да предостави обезпечение съгласно изискванията на кредитора, за което му била начислена въпросната неустойка в общ размер на 2,771.07 лв. Ищецът претендира, че клаузата, с която се начисляват допълнителни 2,771.07 лв., противоречи на добрите нрави и е нищожна.

В договора били включени и още две клаузи, които ищеца претендира за нищожни - допълнителна неустойка в размер на 1% от просрочената сума на ден - и клауза, съгласно която се начисляват в тежест на потребителя разходи за извънсъдебно събиране на вземането.

Твърди, че не му е изпратен погасителен план заедно с договора за кредит, но от приложената снимка от профила му в уеб платформата на ответника можело да се видят параметрите на кредита и изискуемата вноска в размер на 219.50 лв. Не били необходими специални знания, за да се стигне до извода, че $219.50 \text{ лв.} \times 23 \text{ вноски} = 5,048.50 \text{ лв.}$ от които 2,265.93 лв. били дължимите съгласно договора преди да настъпи неизпълнението по непредоставяне на обезпечение, а остатък - 2,771.07 лв. била въпросната неустойка при непредоставяне на обезпечение.

Ищецът сочи, че е заплатил обща сума в размер над 2,500 лв., а ответното дружество продължавало да претендира огромни допълнителни суми чрез ежедневни телефонни обаждания към него. В случая бил налице правен интерес от внасяне на яснота в отношенията между потребителя и кредитора относно действителните параметри на съществуващата помежду им правна връзка. Дори и кредиторът в настоящия съдебен процес да твърди, че не претендира суми по процесните клаузи, това не лишавало кредитора от възможността да търси в бъдеще плащане по клаузите и представлявала неяснота, създаваща несигурност в правното положение на потребителя (в

този смисъл мотивите към т. 1 от тълкувателно решение № 1/7. 03. 2019 г. по тълкувателно дело № 1 /2018 г. на ОСТК на ВКС).

Ищцовата страна счита, че клаузата, уреждаща начисляването на неустойка при непредоставяне на обезпечение след сключването на договора е нищожна, тъй като въпросното вземане, макар и именувано „неустойка“ нямало характер на такава, то било изначало уговорено, без да притежава присъщите на неустойката и характеризиращите я като такава функции. Кредиторът го именувал „неустойка“, за да заобиколи ограничението по чл. 19, ал. 4 ЗПК, съгласно който разходите за обезщетения не се вземали предвид при изчисляване на ГПР. Кредиторът си гарантирал, че ще получи това вземане като създал прекомерни изисквания, предпоставки за сигурно неизпълнение - осигуряване на поръчители или на банкова гаранция в тридневен срок. Това вземане било допълнителна и гарантирана за кредитора икономическа облага, съставляваща печалба за търговеца, скрита под формата на неустойка.

Предвидената неустойка не изпълнявала обезщетителна функция, тъй като не зависила от вредите от неизпълнението на основното договорно задължение. Неустойката по никакъв начин не кореспондирала с последици от неизпълнението, а се начислявала като добавък към погасителните вноски, следователно така, както била уговорена, неустойката в този размер би се дължала и при редовно, точно и в срок изпълнение на задължението за внасяне на договорените вноски. Без отговор оставал въпросът в тази хипотеза какви са вредите, които би понесъл въпросният кредитор. Очевидно било, че неустойката била уговорена, за да генерира допълнителна печалба за кредитора, многократно надвишаваща размера на допустимото от закона възнаграждение за тази дейност. Неосигуряването на поръчител, респ. на банкова гаранция, кредиторът не можел да претърпи вреди, чиято стойност да е по-голяма от тази при пълно неизпълнение от страна на Кредитополучателя, а при такова неизпълнение законодателят бил определил горна граница на санкцията в чл. 33 ЗПК - размерът на законната лихва. Предвиждането в процесния договор, че кредиторът има право на обезщетение по чл. 92 ЗЗД, надхвърлящо значително размера на дължимата мораторна лихва при неизпълнение, не защитавал негов легитимен интерес, а внасял неравноправност по смисъла на чл. 143, ал. 2, т. 5 ЗЗП в договорното съдържание с цел неговото облагодетелстване в ущърб на потребителя. Предвид уговорката, че неустойката се дължи не при неизпълнение на основното договорно задължение, а че се дължи независимо дали кредиторът е претърпял вреди от настъпило неизпълнение, то тя изначално не притежавала обезщетителна функция. На следващо място твърди, че неустойката била договорена в нарушение на изискванията на добросъвестността и излизала извън присъщата ѝ обезпечителна функция. В добросъвестните отношения, легитимният кредитор интерес бил да получи обезпечение преди сключването на договора, за да се гарантирало срещу евентуалното пълно или частично неизпълнение от страна на

кредитополучателя. Нямамо житейска и правна логика един кредитор да престира без наличие на обезпечение, т. е. да е поел риска от евентуалното неизпълнение и да изисква едва след сключването на договора да му бъде предоставено обезпечение на дълга. При наличието на така въведеното задължение за представяне на обезпечение следвало да се приеме, че кредиторът не желае да извърши предварителна проверка за възможностите за изпълнение от потенциалния си клиент, а вместо това прехвърля изцяло в тежест на последния последиците от неизпълнението на това свое задължение в явно противоречие с чл. 143, т. 3 от ЗЗП. Не можело да се приеме, че неустойката изпълнява и санкционна функция, тъй като задължението на кредитополучателя, отнасящо се до осигуряване на банкова гаранция или поръчители, не било определено като предварително условие за сключване на договора, а регламентиранияте изисквания към поръчителите били утежнени и затрудняващи получаването на информация за тях, чисто реално изпълнение било невъзможно в предвидения 3-дневен срок от подписване на договора за кредит, като по този начин се нарушавал и принципът за добросъвестност и равнопоставеност на страните. Неустойката не била обоснована от вредите за кредитора при неизпълнение на задължението за връщане на дълга, от размера на насрещната престация, от която кредиторът би бил лишен при неизпълнение, а произтичала от неприсъщо за договора за заем задължение на длъжника, което не било свързано с изпълнение на основното задължение на длъжника по договора. С оглед на това, като договорен подход неустойката целяла да се заобиколи забраната на чл. 143, т. 3 ЗЗП, защото със задължението за представяне на обезпечение следвало, че кредиторът не бил извършил предварителна проверка за възможностите за изпълнение от потенциалния си клиент, а вместо това прехвърлял изцяло в тежест на последния последиците от неизпълнението на това свое задължение.

С въпросната клауза се заобикаляла и разпоредбата на чл. 33, ал. 1 ЗПК, тъй като с нея се уговаряло още едно допълнително обезщетение за неизпълнението на акцесорно задължение - недадено обезпечение, от което обаче не произтичали вреди. Подобна неустойка всъщност обезпечавала вредите от това, че вземането нямамо да може да бъде събрано от длъжника, но именно тези вреди се обезщетявали и чрез мораторната лихва по чл. 33, ал. 1 ЗПК. Подобно кумулиране на неустойка за забава с мораторна лихва било недопустимо и в този смисъл съдебната практика била константна. По този начин неустойката се отклонявала още повече от основните си функции - обезпечителна и обезщетителна - и предоставяла сигурна печалба за кредитора. Заплащането ѝ представлявало допълнителна финансова тежест за потребителя и в този смисъл уговорката противоречала на добрите нрави, не отговаряла на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, поради което представлявала неравноправна клауза по смисъла на разпоредбата на чл. 143 ал. 1 от ЗЗП.

Отделно от това, съгласно чл. 146, ал. 1 от ЗЗП неравноправните клаузи в

договорите били нищожни, освен ако не били уговорени индивидуално, като в алинея 2 от същата разпоредба било посочено, че не били индивидуално уговорени клаузите, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им особено в случаите на договор при общи условия, какъвто бил настоящият. Такова разрешение било дадено и в Директива 93/13/ЕИО на Съвета от 5. IV. 1993 г. относно неравноправните клаузи в потребителските договори, която била транспонирана в българското законодателство с чл. 13а, т. 9 от ДР на ЗЗП. Според чл. 3 от Директива 93/13/ЕИО неравноправни клаузи били договорни клаузи, които били са индивидуално договорени и които въпреки изискванията за добросъвестност създавали в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора. Фактът, че някои аспекти от дадена клауза или някоя отделна клауза са индивидуално договорени, не изключвало приложението на чл. 3 от Директивата към останалата част на договора, ако общата преценка на договора сочи, че той е договор с общи условия. Когато продавач или доставчик твърди, че клауза от договор с общи условия е договорена индивидуално, негова била доказателствената тежест да установи този факт. Предвид съдържанието на договора счита, че може да се направи обоснован извод, че договорът бил типов и изготвен при предварително посочени от кредитора условия, включително клаузата за предоставяне обезпечение в договорите в срок, върху които потребителят не е могъл да влияе.

Според ищеца посочената клауза за уговорена неустойка следвало да се счита за нищожна на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, поради противоречието ѝ с добрите нрави и поради изключително завишения размер на неустойката спрямо отпуснатите суми, /сочи Решение № 255 от 13.09.2022 г. по в. гр. А. № 102 / 2022 г. на Окръжен съд - Перник: Решение № 202 от 14.06.2022 г. по в. гр. д. № 241 / 2022 г. на Окръжен съд - Пазарджик: Решение № 99 от 29.03.2022 г. по в. гр. д. № 67 / 2022 г. на Окръжен съд - Плевен и много други срещу същия ответник относно клаузата за неустойка при непредоставяне на обезпечение/.

Според цитирания чл. 10, раздел „III. ЛИХВИ И ТАКСИ“ от Договора за заем и чл. 23, т. 3 от ОУ - в случай, че потребителят забави заплащането на погасителна вноска, същият дължи на кредитора такса в размер на 10 лв. /десет лева/, представляващи направените разходи за събиране на просрочените вземания. Разходите по този член се начисляват и за всеки отделен погасителен период, през който има погасителна вноска, чието плащане е забавено. Погасителен период по смисъла на настоящия член представлява времето между падежа на две последователни погасителни вноски съгласно Погасителния план. Всички начислени такси за събирането на просрочени погасителни вноски, които трябва да заплати потребителят не могат да надхвърлят 120 лв. (сто и двадесет лева) въпросните „разходи“ били обвързани с неизпълнение на задължение по договора и като такава, те следвало да бъдат възприемани като неустойка. Въпросната „неустойка“ абсолютно противоречала на чл. 33 ЗПК, според който при забава на

потребителя кредиторът имал право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забавата, а предвиденото обезщетение за забава не може да надвишава законната лихва. Налице било явно заобикаляне на посочената разпоредба, тъй като се търсело още едно обезщетение, наред с дължимото такова за забава и то за действия, които кредитодателя може и да не е извършил.

Според ищеца тази неустойка нямала присъщите на неустойката обезпечителна, обезщетителна и наказателна функции, тя била просто средство за обогатяване на кредитора и определено водела до скрито оскъпяване на кредита.

Изброените дейности - изпращане на напомнителни писма, електронни съобщения, провеждане на телефонни обаждания и др., по естеството си не касаели допълнителни услуги, свързани с договора за потребителски кредит, а за евентуално извършвани от кредитора действия във връзка със събиране на задължението. Тези дейности нямали характеристиката „допълнителни услуги" в полза на потребителя, а били разходи, както самият кредитор ги е характеризирал, във връзка с извънсъдебното събиране на задължението, следователно не попадали в изброените в чл. 10а, ал. 1 от ЗПК услуги, /така решение № 345/9.01.2019 г. по т. д. № 1768/18 г. на ВКС, II ТК/ Дори и до се приемело, че става дума за услуги, свързани с договора за потребителски кредит, то те били такива по управление на кредита и „таксуването“ им за сметка на потребителя противоречало и на забраната на чл. 10а, ал. 2 от ЗПК, според която кредиторът не можел да изисква заплащане на такси и комисиони за действия за управление на кредита.

Ищецът цитира чл. 28, раздел VIII. Неустойки от Договора за заем: При неизпълнение на което и да е свое договорно задължение, включително и при неизпълнение на плащане на дължима сума в срок, освен другите договорени неустойки, потребителят дължи и неустойка в размер на 1% от размера на просрочената сума на ден. Неустойката по чл. 28 от договора се начислявала с величина от 1% на ден от просрочената сума, което я характеризирало като мораторна, но същевременно било уговорено да се дължи при неизпълнение на кое да е задължение на потребителя, без да държи сметка дали то е престаиционно или непрестаиционно, парично или непарично, а и какъв е типът на самата неизправност - времева, количествена или качествена, както и фазата, на която е допусната. В случая потребителят макар и да погасява редовно задълженията си, но в хипотезата на непредоставено обезпечение, то той би бил в неизпълнение на „което и да е договорно задължение“ и следва да бъде начислена и въпросната неустойка от 1% на ден, в допълнение към неустойката за непредоставяне на обезпечение.

В случая в Договора за заем, освен процесната неустойка в размер 1% на ден била уговорена и друга - в размер на законната лихва върху всяка забавена погасителна вноска (в унисон с разпоредбите на чл. 33 ЗПК). Тоест, при забава на погасителните вноски ответното дружество би получило две обезщетения

за едни и същи вреди в резултат от забавата. С въпросната клауза се заобикаляла разпоредбата на чл. 33, ал. 1 ЗПК още веднъж, тъй като с нея се уговаряло още едно допълнително обезщетение за неизпълнение. Кумулирането на неустойка за забава с мораторна лихва било недопустимо и в този смисъл съдебната практика била константна. В случая заплащането на допълнителната неустойка за забава в размер 1% на ден (или 30% на месец) представлявала допълнителна финансова тежест за потребителя и в този смисъл уговорката противоречала на добрите нрави, не отговаряла на изискването за добросъвестност и водела до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, поради което представлявала неравноправна клауза по смисъла на разпоредбата на чл. 143 ал. 1 от ЗЗП и била нищожна.

Ищецът моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че клаузата, уреждаща начисляване на неустойка при непредоставяне на обезпечение (чл. 27, ал. 1 раздел VIII. НЕУСТОЙКИ) от Договор за потребителски кредит, предоставен от разстояние с №797054/25.02.2022 г. сключен между Х. М. П., ЕГН ***** и „с-к“ АД, ЕИК: ** е нищожна.

Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че клаузата, уреждаща начисляване на разходи за извънсъдебно събиране на вземания (чл. 10, раздел „III. ЛИХВИ И ТАКСИ“) от Договор за потребителски кредит, предоставен от разстояние с №797054/25.02.2022 г., сключен между Х. М. П., ЕГН ***** и „с-к“ АД, ЕИК: ** е нищожна.

Моли съда да постанови решение, с което да признаете за установено, че клаузата, уреждаща допълнителна неустойка при неизпълнение в размер 1% на ден (чл. 28, раздел VIII. „НЕУСТОЙКИ“) от Договор за потребителски кредит, предоставен от разстояние с №797054/25.02.2022 г. сключен между Х. М. П., ЕГН ***** и „с-к“ АД, ЕИК: ** е нищожна.

Моли да му бъдат присъдени направените по делото разноски и адвокатски хонорар по всеки един от уважените иски.

В срока по чл.131 ГПК са постъпил писмен отговор от ответника.

Ответникът „с-к“ АД чрез процесуалния си представител адв. Х. Н. счита, че предявеният иск е допустим, но неоснователен. Счита, че предявеният иск, с който се иска съдът да признае, че ищецът не дължи договорената неустойка в клаузата на чл. 27 ал. 1; в клаузата на чл. 28 и в клаузата на чл. 10 от Договор за потребителски кредит от разстояние с № 797054 / 25.02.2022 година, сключен между ищеца Х. М. П. и „СТИК - КРЕДИТ“ АД, като счита, че същата за нищожна, за неоснователен.

Твърди, че на 25.02.2022 година между дружество „СТИК - КРЕДИТ“ АД като кредитор и ищеца Х. М. П. като Потребител по смисъла ЗПК бил сключен договор за потребителски кредит, предоставен от разстояние с № 797054, по силата на който кредиторът предоставил на ищеца заемна сума в размер на 1500 лв., която сума същият бил длъжен да върне заедно с

дължимото възнаграждение за ползването и съгласно погасителен план. На същата дата Дружеството било погасило служебно задължението на ищеца по предходен негов кредит и предоставило на разположение на ищеца остатъка от заемната сума, съгласно изразеното от ищеца желание за изплащане в брой на каса на Изипей. В чл. 20 и следващите от горепосоченият договор била предвидена хипотеза, съгласно която при неизпълнение на договорни задължения от страна на потребителя, визирани договора, може да му бъде начислена неустойка. Кредиторът обаче, не бил договорно задължен да претендира подобна неустойка.

По отношение на твърдението, че договорената неустойка в горепосоченият договор е нищожна на основание чл. 26 ал. 1 от ЗЗД, като противоречаща на добрите нрави твърди, че процесният договор бил сключен от разстояние, при която от отправянето на предложението до сключването на договора страните използват изключително средства за комуникации от разстояние. Редът за организиране на системата бил посочен в „Общите условия, уреждащи отношенията между „Стик - Кредит“ АД и неговите клиенти, по повод предоставяните от Дружеството финансови услуги от разстояние“ наричани за краткост ОУ, неразделна част от индивидуалните договори за кредит. Актуалните ОУ се намирали и били общодостъпни на уебсайта на www.stikcredit.bu. Съгласно приложимите към настоящият договор ОУ - страните ползвали Интернет (и по точно размяна на електронни съобщения от и до електронната поща, както и уебсайта на „СТИК - КРЕДИТ“ АД, находящ се на адрес: www.stikcredit.bd и/или кратки текстови съобщения (СМС) като средство за комуникация и извършване на правни изявления. Комуникацията между страните се извършвала по инициатива на ищеца чрез извършване на действия по кандидатстване за отпускане на кредит. Кандидатстването можело да се извърши по някой от следните начини: 1) попълване на електронна форма за регистрация - заявление (молба) за отпускане на заем, намираща се на уеб страницата на Дружеството или 2) по телефон. В процеса на кандидатстване потребителят предоставял на кредитора своите телефон (т.нар. Идентификационен номер) и електронна поща (имейл). В раздел 2 „Термини и Понятия“ на ОУ било посочено, че „Идентификационен номер“ представлявал „мобилен телефонен номер, от който кандидат-заявител кандидатствал за заем по Телефонна линия. Страните се съгласявали, че във взаимоотношенията между тях (настоящи и бъдещи), изявленията, направени до Дружеството от този Идентификационен номер били изявления на заявителя“. Отделно от горното, ползвайки своята електронна поща, потребителят можел да създаде т.нар. „Личен акаунт“. Съгласно на ОУ „Профил/Електронен профил/“ представлявал „лично виртуално пространство на потребителя, индивидуализирано от него чрез предоставяне на информация за електронна поща и парола. Електронната поща, посочена от потребителя във формата/Заявлението за кандидатстване, представлявала средство за индивидуализация на същия от страна на Кредитора. В допълнение, в ОУ било посочено, че използването на

идентификационния номер, „профил на клиента/Електронен профил“ и електронна поща от потребителя представлявал електронен подпис, като му била придадена силата на саморъчен подпис по смисъла на чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕУУ. В настоящия случай сключването на договора било иницирано от ищеца с попълване на електронна заявка за отпускане на кредит на сайта на Дружеството. На 25.02.2022 година чрез създадения от Х. М. П. личен профил същият е попълнила Заявка за кандидатстване за кредит от разстояние, като в зададените полета в заявлението били въведени следните данни - три имена, ЕГН, номер на документ за самоличност, постоянен и настоящ адрес, електронен адрес за получаване на документи и кореспонденция, лице за контакт, желан размер на кредита, условията, при които желае да ползва кредита и желаният начин на усвояване на сумата. В заявлението бил посочен и така нареченият „Идентификационен номер“. След попълване на Заявлението за кандидатстване и в съответствие с посоченото в чл. 6 ал. 2 от ОУ на ищеца била изпратена необходимата преддоговорна информация, включваща СЕФ, за да завърши заявката потребителят натискал бутон „Вземи парите“, което действие било потвърждение на недвусмисленото искане за отпускане на исканата от потребителя сума. След натискането на бутона „Вземи парите“ на Потребителя се предоставяла възможност да изтегли проект за договор за потребителски кредит, като ако бил съгласен с неговото съдържание, потребителят натискал бутона „Подпис“, с което действие давал своето недвусмислено волеизявление за съгласието му със съдържанието на договора и за неговото сключване. След одобрението на подадената Заявка от страна на „СТИК - КРЕДИТ“ АД за отпускане на сумата, посочена от ищеца на електронна поща, посочена от него в Заявката, били изпратени автоматично проект на Договор за потребителски кредит - кредитна линия, сключен от разстояние № 797054 от 25.02.2022 г. с приложение № 2 Погасителен план към него, Стандартен Европейски Формуляр (СЕФ) и Общи условия (ОУ). Въпросните документи съдържали предвидената в законите преддоговорна информация за желан кредит, предоставена в ясен и четлив вид, на български език и при съблюдаване на приложимите нормативни изисквания. В проекта на договора за кредит и приложенията към него били посочени дължимите от ищеца суми, заявеният размер на главницата, брой и размер на месечните вноски, падеж, размер на лихвения процент по кредита, ГПР, изискването за предоставяне на обезпечение. След запознаване с всички условия във връзка с кредита на 25.02.2022 година ищецът натиснал бутона „Подпис“, с което последният е изразил и своето не двусмислено съгласие за сключване на Договора. В резултат на тези предприети от страна на ищеца действия между „СТИК - КРЕДИТ“ АД и ищеца като кредитополучател на 25.02.2022 година бил сключен във формата на електронен документ Договор за потребителски кредит - кредитна линия, предоставен от разстояние с № 797054. Сключването на договора във формата на електронен документ било съобразено изцяло със ЗЕДЕУУ, ЗПФУР, ЗПК и с всички други приложими нормативни документи.

Относно дължимата неустойка при непредоставяне на обезпечение счита, че въпреки че такава неустойка не е начислявана и събирана от дружеството, намира тази клауза за валидна и отговаряща на всички изисквания на действащото законодателство. Съгласно правната теория и съдебната практика, неустойката представлявала самостоятелен договор съгласно смисъла на чл. 8 ал. 1 от ЗЗД, като същата можела да се материализира и като клауза в договор, чието изпълнение обезпечава / Решение № 80 от 25.01.2010 г по в.гр.д. № 1297/2009г. на Апелативен съд София, ГО, 3 състав/. Тоест неустойката представлявала самостоятелно съглашение, което в случая било обективизирано в един и същ документ с договора за потребителски кредит, с оглед което счита, че по отношение на нейната действителност не се прилагали разпоредбите на ЗПК и Директива 2008/48 , а общите условия на ЗЗД.

За да възникнело задължение за неустойка, било необходимо наличието на няколко предпоставки: неустойката да е уговорена между страните, кредиторът да е изпълнил задължението си или да е бил готов да го изпълни; да е налице неизпълнение на договорното задължение, чието изпълнение неустойката обезпечава и обезщетява./Определение № 369 от 17.05.2016 г. по т.д. № 2456/2015 г. на ВКС, 2 - ро търг. Отделение/, като всички тези обстоятелства били налице в настоящият случай. Неустойката се дължала от неизправната страна по договора, когато била налице онази форма на неизпълнение, за която тя била уговорена, а именно - непредоставяне на обезпечение по договора. Неустойката била винаги парична санкция, имаща за цел да гарантира изпълнението „под страх“, че в противен случай би се начислила /в този смисъл Решение № 59 от 29.04.2010 г. по т.д. № 687/2009 г. на ВКС, ТК/. С оглед което било и нормално в случай, че задължението, което тя обезпечава, не бъде изпълнено - размерът на задължението на длъжника да бъде увеличен. Това обстоятелство не би следвало да я прави нищожна, с оглед факта, че това била присъщата за нея функция. В случая тя била уговорена за неизпълнение на непарично задължение за предоставяне на обезпечение, изпълнението не било обезпечено с други правни способи, а нейният вид се определял в зависимост от това дали заемателят по Договора изпълнил в някакъв момент своето задължение. С оглед на което и размерът на неустойката се определяла като процент от заетата сума, като същата се начислявала, докато не бъде изпълнено задължението, а това зависило изцяло от волята на заемателя. Съгласно Решение № 122 от 18.07.2019 г. по гр.д. 3238/2018 г. на ВКС, „ Гр. Отделение, при определяне, дали неустойката противоречи на добрите нрави, съдът следвало да вземе предвид и възможността неизправният длъжник сам да ограничи размера на неизпълнението, за да не се превърне неустойката в средство за неоснователно обогатяване, с каквато възможност разполагал и заемателят по Договора. Видно от Договора неустойката се дължала единствено за периода, в който заемателят реално не е предоставил обезпечение, като ако такова бъде предоставено впоследствие - същата спирала да се начислява. Тоест

причината за евентуалното начисляване на такава неустойка би било единствено виновното поведение на ищеца.

Ответната страна счита, че така договореният размер на неустойката като определен процент съгласно чл. 46 ал. 1 от ОУ в размер на 0.9%, независимо, че в текста на Договор за потребителски кредит бил посочен вече изчисленият размер, обхващащ целият период на договора, изпълнявал предвидените в чл. 92 от ЗЗД цели и не предвиждал неоснователно разместване на блага /Решение № 89 от 02.10.2019 г. по т.д. № 1213/2018 г. на ВКС 2 - ро търг. Отд./. Неустойката освен обезщетителна функция имала и други функции - обезпечителна и санкционна, като целта била да се стимулира изпълнението и превенира допускане на неизпълнение. В случая уговорената неустойка не излизала извън присъщите ѝ функции, като аргументи гласящи, че е „загубила присъщата и функция“, т.к. нямало данни за ответника да са настъпили вреди, противоречащи на закона и на установената съдебна практика. Неустойката имала стимулираща роля за длъжника да изпълни точно задълженията си, тъй като в противен случай ще носи отговорност, без кредиторът да трябва да доказва настъпването на вредите и техният размер. При неустойката настъпването на вредите било предполагаемо, макар и кредиторът да не трябвало да доказва техният размер /сочи Решение № 11 от 27.06.2016 г. по т.д. № 3568/2014 г. на ВКС 1 търг. Отд.; Решение № 52 от 20.04.2015 г. по гр.д. № 5278/2013 г. на ВКС 1- во Гр. Отд.; Решение № 464 от 18.03.2011 г. по гр.д. № 516/2010 на Софийски Апелативен съд/. Въпреки това счита вредите от неизпълнение на задължението за предоставяне на обезпечение за очевидни. С оглед на непредоставянето на обезпечение, кредиторът бил лишен от гаранция, че неговото вземане някога ще бъде удовлетворено, което безспорно засягало неговия интерес. Основната цел на уговорената неустойка била да репарира причинените от неизпълнение в срок вреди. Останалите цели, предвидени с неустойката целели да реализират точното изпълнение и ако не се постигнат — да санкционират за неизпълнение, както било в настоящия случай /сочи смисъл Решение № 89 от 02.10.2019 г. по т.д. № 1214/2018 г. на ВКС 2 - ро търг. Отд./. Счита, че задължението на заемателя да предостави обезпечение, както и неблагоприятните за него последици от неизпълнение на това негово задължение били валидни и непротиворечащи на добрите нрави.

Нямало въведено законодателно изискване относно размера на неустойката, като нямало въведено ограничение на максималният размер, като дори било прието, че нейният размер може да бъде и по-голям от размера на главното задължение. Доколкото по-големият размер на неустойката бил обусловен от бездействието на длъжника, същият не можел да се приеме като изначално договорен в противоречие на добрите нрави. Нищожността, поради противоречие с добрите нрави следвало да се преценява към момента на сключване на договора, а не въз основа на размера, получаващ се в резултат на неизпълнението. /Решение № 80 от 25.01.2010 г. по в.гр.д. № 1297/2009 г. на Апелативен съд София, ГО, 3 състав/. Съгласно чл. 92 ал. 2 от ЗЗД, както и

съдебната практика се приемало, че дори е неустойката да се приеме за прекомерна, въпреки това тя била действително задължение, което можело да бъде намалявано, без обаче да отпада изцяло. Намаляването не целяло да установи пълна еквивалентност между неустойката и действително понесените вреди, като този извод се налагало от дефинитивно определения и обезпечителен и санкционен характер /в тази насока Решение № 223 от 19.04.2016 г. по по т.д. № 3633/2014 г. на ВКС 1 ТО; Решение № 80 от 25.01.2010 г. по в.гр.д. № 1297/2009 г. на Апелативен съд град София, ГО, 3 състав/. С оглед на което, ако се приемело, че същата е прекомерно голяма, нейният размер би следвало да бъде намален и не би следвало цялата клауза да бъде обявена за недействителна. По правило неустойката представлявала предварително определено обезщетение /Определение № 100 от 25.01.2016 г. по гр.д. № 5831/2015 г. на ВКС, 3 ГО/, с оглед което било нормално нейният размер да е предварително уговорен между страните и включен като част от погасителните вноски, като изрично било записано, че това е дължимата вноска само при хипотезата на чл. 20 от Договора - а именно в случай, че заемателят не представи обезпечение. Поради това счита включването на неустойката в падежните вноски за правилно с оглед изискванията на закона.

Съгласно ТР от 15.06.2010 г по тълк.д. № № 1 по описа на за 2009 г. на ОСТК прекомерността на неустойката не я прави, а *propter*, нищожна поради накърняване на добрите нрави, като същата следвало да се приеме за нищожна, само когато единствената цел, за която е уговорена, излизала извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и санкционна функции.

Ответникът счита, че не била налице изначална невъзможност да се осигури в уговорения в Договора срок поръчител, който да отговаря на посочените изисквания. Ищецът бил запознат с условията на Договора преди същият да бъде сключен (с изпращането на първото електронно съобщение и приложеният към него СЕФ, след което и с изпращането на второто електронно съобщение), като същият не бил длъжен да сключва договора веднага, а разполагал с възможността първо да открие лице, което да отговаряло на определените в Договора изисквания и което е съгласно да бъде солидарно отговорно с него и след това да премине към подписването му. Знаейки, че няма да може да изпълни задължението си ищцовата страна действала недобросъвестно, като по този начин нарушила чл. 12 от ЗЗД, който гласял, че при воденето на преговори и сключването на договори страните трябвало да действат добросъвестно - в противен случай те дължали обезщетение. Въпросната неустойка се начислявала само докато не бъде предоставено обезпечение. Нямало разпоредба в закона, която да определя момента на предоставяне на обезпечение. Това било допустимо да стане преди подписването на договора, но било възможно и да бъде предоставено в процеса на изпълнение на същия. Именно поради това и разпоредбата на чл. 71 от ЗЗД предвиждала възможност задължението по договора да стане предсрочно изискуемо при непредоставяне на обещаното обезпечение от страна на длъжника.

От събраните по делото доказателства преценени по отделно и в съвкупност съдът намира за установено следното:

Безспорно е обстоятелството, че на 25.02.2022 г. между страните Х. М. П., ЕГН ***** и „с-к“ АД, е сключен Договор за потребителски кредит № 797054/25.02.2022 г., предоставен от разстояние, като размерът на предоставената сума е 1500,00 лева, като ищецът следвало да плати при ГПР 42,58 %, годишен лихвен процент – 36,00%. и срок на кредита от 23 месеца. Общият размер на всички плащания възлизал в общ размер на 2265,93 лева.

Видно от представената Заповед № БНБ-61374/06.07.2016 г. ответникът „с-к“ АД е вписан в Регистъра на финансовите институции при БНБ с рег. № BGR00370.

По делото са представени Общи условия за предоставяне на кредити в сила от 01.06.2020 г., както и Стандартен европейски формуляр за отпускане на кредити.

От така приетите за установени факти и обстоятелства съдът прави следните изводи:

Безспорно е между страните, че са били обвързани от облигационно правоотношение по силата на Договор за потребителски кредит № 797054/25.02.2022 г., предоставен от разстояние, по силата на който е предоставена сума в размер на 1500,00 лева, като ищецът следвало да плати при ГПР 42,58 %, годишен лихвен процент – 36,00%. и срок на кредита от 23 месеца.

Предявени са обективно съединени установителни иски с правно основание чл. 26, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл.19 от ЗПК, вр. чл. 143 от ЗЗП, с които се иска от съда да прогласи нещожността на следните клаузи от Договор за потребителски кредит № 797054/25.02.2022 г. - на чл. 27, ал. 1, раздел VIII. „Неустойки“, на чл. 10, раздел „III. Лихви и Такси“ и на чл. 28, раздел VIII. „Неустойки“.

В това производство в тежест на ищеца е да докаже сключването на процесния договор за заем между страните, както и твърденията си че процесните разпоредби накърнява добрите нрави и противоречат на закона и/или заобикалят закона, а в доказателствена тежест на ответника е да установи спазването на изискванията за валидност на клаузите.

Съдът е длъжен да разгледа основанията на нищожност, подредени според тежестта на порока: от най-тежкия - противоречие на закона или заобикалянето му, към по-леките - липса на основание, липса на съгласие, привидност, невъзможен предмет, противоречие на морала или липса на форма. Когато съдът прогласи нищожността на сделката на едно от сочените от ищеца основания, разгледани в поредността според тежестта на порока, отпада вътрешнопроцесуалното условие, под което са предявени останалите

евентуално съединени искиове, основаващи се на по-леки пороци.

Безспорно по делото е, че между страните е възникнало облигационно правоотношение за предоставяне на паричен заем в размер на 1500,00 лева.

Не се спори между страните по делото също, че заемодателят – ответник е небанкова институция по смисъла на чл. 3 ЗКИ и има право да отпуска кредити със средства, което не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. От друга страна ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такава, т. е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9, ал. 4 ЗПК.

По изложените съображения съдът приема, че сключеният договор за паричен заем по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон - ЗПК. За неравноправния характер на клаузите в потребителския договор съдът следи служебно и следва да се произнесе независимо дали страните са навели такива възражения.

Доколкото в случая се касае за приложение на императивни материалноправни норми, за които съдът следи служебно по аргумент от т. 1 на ТР № 1 от 09.12.2013 г. , постановено по тълк. д. № 1/2013 г. на ВКС, ОСГТК, нищожността на уговорките в процесния договор за кредит може да бъде установена и приложена служебно от съда без от страните да е наведен такъв довод.

По отношение на искането за прогласяване на нищожността на клаузата на чл. 27, ал. 1, раздел VIII. „Неустойки“ от Договор за потребителски кредит №797054/25.02.2022 г.

Посоченият ГПР в договора за потребителски кредит не отговаря на действителния. Този извод е обоснован от обстоятелството, че при изчисляването му не са включени неустойките, посочени в договора за кредит. На основание чл. 19, ал. 3 ЗПК, неустойката не участва като компонент при изчисляване и формиране на ГПР по договора за кредит. В настоящия случай съдът намира обаче, че макар и наречени "неустойка", спорните процесни клаузи нямат присъщите ѝ функции.

Съгласно чл. 92 ЗЗД, неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват, като последното от своя страна не пречатства възможността на кредитора да търси обезщетение и за по-големи вреди, за които обаче следва да ангажира съответни доказателства.

В настоящия случай в договора е предвидено заплащането на неустойка при непредоставяне на обезпечение по съответния договор под формата на лично обезпечение или банкова гаранция. Съдът намира, че така уговореното

заплащане на неустойка принципно би я характеризирало като такава, имаща санкционен характер, доколкото е предвидено, че се дължи при неизпълнение на договорно задължение. Тези неустойки обаче не зависят от вредите от посоченото неизпълнение и по никакъв начин не кореспондират и не обезпечават последиците от неизпълнението, без оглед на техния размер. Съдът намира, че начислени по този начин, двете неустойки представляват добавък към възнаградителната лихва на заемодателя и по този начин го обогатяват неоснователно. Не на последно място, кредиторът сам е поел риска да отпусне необезпечен заем. С начисляване на неустойката обаче рискът от оценка на кредитоспособността на потребителя неоправдано и неоснователно се прехвърля върху длъжника.

Предвид всичко гореизложено, съдът намира, че чрез включването на неустойката в погасителния план, макар и условно, като падежно вземане, но същевременно при неотразяването ѝ в ГПР, кредиторът се е отклонил от задължението си да оповести действителния размер на разходите по кредита. Следва да се отбележи още, че включването на условни вноски в погасителния план създава неяснота за потребителя относно действителния размер на дължимата от него сума по кредита и пречатства възможността му да формира ясен и конкретен извод за финансовата тежест, която поема.

Уговорената с договора неустойка не е за неизпълнение на същинското задължение на длъжника по договора за заем, а на допълнително задължение за обезпечаване на изпълнението. Предоставянето на обезпечение е дейност, която предхожда сключването на договора. Ако заемодателят прецени, че обезпечение е необходимо, то той следва да изисква такова предварително или да не сключи договора за заем, а не да начислява допълнителна неустойка за неизпълнение на задължение за предоставяне на обезпечение. Този риск следва да се съобрази от кредитора към момента на сключването на договора и да намери отражение при вземането на решението за отпускането на заема и параметрите, при които да стане това. В случая, по своето същество, неустойката представлява скрито възнаграждение за кредитора. Изискванията, които общите условия въвеждат за потребителя, са на практика неосъществими за него, особено в светлината на обстоятелството, че той търси бързо кредитно финансиране. Неосновано е да се счита, че потребителят ще разполага със съответна възможност да осигури банкова гаранция /за което съответната банка ще изисква също заплащане/ или поръчител, който да отговаря на поставените изисквания /като кредиторът има право едностранно да въвежда и допълнителни изисквания относно поръчителя/. Поставяйки изначално изисквания, за които е ясно, че са неизпълними от длъжника, кредиторът цели да се обогати. Неустойката

реално увеличава печалбата на кредитора, защото, и при плащане на всички задължения, се получава едно допълнително възнаграждение. Следователно, предвид предпоставките, при които възниква задължението на потребителя да заплати неустойка за непредставяне на обезпечение, то същата е с характер на сигурен разход и следва да бъде включена при формирането на ГПР. Ето защо, посоченият в договора ГПР от 42, 58 % не отговаря на действителния такъв. Посочването в договора за кредит на по-нисък от действителния ГПР, представлява невярна информация и следва да се окачестви като нелоялна и по-конкретно заблуждаваща търговска практика, съгласно чл. 68 г, ал. 4 ЗЗП, вр. с чл. 68д, ал. 1 ЗЗП. Тя подвежда потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 ЗПК и не му позволява да прецени реалните икономически последици от сключването на договора. В този смисъл: Решение № 260123 от 25.09.2020 г. на ОС Пловдив по в. гр. д. № 1214/2020 г.; Решение № 682 от 7.07.2020 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 880/2020 г. и др.

По отношение на искането за прогласяване на нищожността на клаузата на чл. 10, раздел „III. Лихви и Такси“ от Договор за потребителски кредит №797054/25.02.2022 г.

Съгласно чл. 10а, ал. 2 ЗПК кредиторът не може да изисква заплащане на такси и комисиони за действия, свързани с усвояване и управление на кредита.

Посочените в чл. 10, раздел „III. Лихви и Такси“ такси и разноси представляват разходи по управлението на кредита, които поради своето естество се покриват от ГПР и на това основание не се дължи отделното им заплащане.

Следва да се посочи, че нито законът, нито договорът и ОУ дават легално определение на понятието "управление на кредита", но изхождайки от общоприетия му смисъл, както и от целта на самия закон, съдът намира, че то следва да се схваща като дейност, свързана със събиране и осчетоводяване на вземането, събиране на информация за движението на сумите по сметката на кредитополучателя, проследяване на постъпленията и други подобни дейности, свързани с обслужването на задължението и събирането на вземането. Като се има предвид това, следва да се приеме, че и разходите за извънсъдебно събиране на вземането, в това число и за СМС известяване са такива по управление на кредита, без значение как са наименувани. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, по смисъла на този закон "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са

известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси. "Допълнителни услуги" по чл. 10а, ал. 1 ЗПК са такива услуги, които нямат пряко отношение към насрещните престации на страните – предоставяне на парична сума и връщане на същата /заедно с възнаградителна лихва/ на определен падеж. Допълнителни услуги са, например, издаването на различни референции, удостоверения и служебни бележки за отпуснатия кредит, за размера на текущото задължение или за добросъвестното поведение на клиента. Събирането на такси и комисионни за дейности, свързани с усвояването и управлението на кредита е изрично забранено с нормата на чл. 10а, ал. 2 ЗПК, поради което и предявения иск за нищожност на клаузата следва да се уважи изцяло.

По отношение на искането за прогласяване на нищожността на клаузата на чл. 28, раздел VIII. „Неустойки“ от Договор за потребителски кредит №797054/25.02.2022 г.

С клаузата на чл. 28 от сключения между страните Договор за потребителски кредит № 797054/25.02.2022 г. е уговорено заплащането на неустойка за забава в изпълненията на длъжника, включително това за заплащане на дължимите вноски по кредита.

В чл. 33, ал. 1 от ЗПК е уредено правото на кредитора да получи обезщетение за забава в размер само на лихвите върху неплатената в срок сума за времето на забавата. В чл. 33, ал. 2 от ЗПК е посочено, че когато потребителят забави дължимите от него плащания по кредита, обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва.

От анализа на посочените разпоредби следва изводът, че клаузата на чл. 28 от договора за потребителски кредит е недействителна предвид прякото й противоречие с цитираните по – горе разпоредби /В този смисъл Решение № 509 от 7.04.2023 г. на ОС - Бургас по в. гр. д. № 294/2023 г., Решение № 904 от 2.08.2023 г. на ОС - Бургас по в. гр. д. № 868/2023 г. и др. /.

Следва за пълнота на изложението да се отбележи, че посочената неустойка няма горна граница. По този начин потребителят не може предварително да изчисли икономическите последици от договора за потребителски кредит. Това само по себе си представлява нарушение на разпоредбата на чл. чл. 143, ал. 2, т.19 от ЗЗП.

Съгласно чл. 143, ал. 1 от ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка във вреда за потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между

правата и задълженията на търговеца/доставчика и потребителя, а според чл. 146, ал. 1 от ЗЗП неравноправната клауза е нищожна, освен ако е уговорена индивидуално. Клаузите в потребителските договори не са индивидуално уговорени, когато са предварително изготвени от търговеца типизирано, а търговецът ги предлага на неограничен брой потребители, като потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им.

Предвид изложеното съдът намира, че процесните клаузи на сключения между страните договор за потребителски кредит противоречат на закона и добрите нрави, поради което същите се явяват нищожни.

По отношение на претендираните от страните разноски, съдът възприема следното:

При този изход на делото претенцията на ищеца за присъждане на разноски се явява основателна. Същият претендира, че е направил следните разноски: 211,30 лв. за държавна такса и за адвокатско възнаграждение по реда на чл. 38, ал.1, т.3, предл.2 от ЗА, съгласно Договор за правна защита и съдействие от 11.09.2024 г. В този случай съдът намира, че следва да бъде определено възнаграждение за предоставената прана помощ по реда на чл. 38 ал.1, т.3, предл.2 от ЗА в размер на 400,00 лв. Делото не представлява правна и фактическа сложност и е решено в едно съдебно заседание, при което страните не са изпратили представител.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА клаузата за заплащане на неустойка при непредоставяне на обезпечение, посочена в чл. 27, ал. 1, раздел VIII. „Неустойки“ от Договор за потребителски кредит № 797054/25.02.2022 г., сключен между „с-к“ АД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от изпълнителния директор Стефан Николаев Топузаков и Х. М. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, поради противоречие със закона и добрите нрави.

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА клаузата за заплащане на разходи за извънсъдебно събиране на вземания, посочена в чл. 10, раздел „III. Лихви и Такси“ от Договор за потребителски кредит № 797054/25.02.2022 г., сключен между „с-к“ АД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от изпълнителния директор Стефан Николаев Топузаков и Х. М. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: *****, поради противоречие със закона и добрите нрави.

ПРОГЛАСЯВА ЗА НИЩОЖНА клаузата за заплащане на неустойка

при неизпълнение на договорно задължение в размер на 1% от просрочената сума на ден, посочена в чл. 28, раздел VIII. „Неустойки“ от Договор за потребителски кредит № 797054/25.02.2022 г., сключен между и Х. М. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: ****, поради противоречие със закона и добрите нрави.

ОСЪЖДА „с-к“ АД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от изпълнителния директор Стефан Николаев Топузаков да заплати на Х. М. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: ****, сумата от 211,30 лева представляваща направени по делото разноски за държавна такса.

ОСЪЖДА „с-к“ АД, ЕИК **, със седалище и адрес на управление: ***, представлявано от изпълнителния директор Стефан Николаев Топузаков да заплати на адв. Д. Г., вписан в АК-Ловеч с №1900017355, служебен адрес: ***, сумата от 400,00 лв., представляващи адвокатско възнаграждение за предоставената правна помощ по реда на чл. 38 ал.1, т.3, предл.2 от ЗА на Х. М. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: ****, в настоящото производство.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд-Стара Загора в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Казанлък: _____